

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν

Ἔτησίᾳ δρ. 12.—

Ἑξαμηνίᾳ > 6,50

Τριμηνίᾳ > 3,50

Ἄι συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἁπλάστου μηνός.

Ἐξωτερικὸν

Ἔτησίᾳ φρ. χρ. 15.—

Ἑξαμηνίᾳ > 8.—

Τριμηνίᾳ > 4,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἀπριλίου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φόλλα ἀποσπαστέων ἑτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐερπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 22

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

— Ἐγὼ λοιπὸν λέω νὰ μείνουμε ἔδῳ, ἔπου ἔχουμε τουλάχιστο στέγη καὶ φωτιά.

Σκέφθηκα πὼς δὲν εἶχαμε καὶ ψωμί, μὰ ἐκράτησα αὐτὴ τὴ σκέψη γιὰ τὸν ἑαυτοῦ μου.

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ χιόνι σὲ λίγο, θὰ ξαναρχίσῃ, ἐξακολούθησε ὁ Βιτάλης.

ὁ δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ ἐκτεθῇ στὸ δρόμο, γὰρ νὰ ξέχουμε ἂν εἴν' ἐδῶ-κοντὰ κανένα χωριό. Δὲν θὰ περνοῦσαμε ὡμορφη νύχτα μέσ' στὸ χιόνι. Καλύτερα νὰ τὴν περάσουμε δῶ-μέσα, ἔπου θάχουμε τουλάχιστο τὰ πόδια μας στεγνά.

Ἄν βάλουμε κατὰ μέρος τὸ ζήτημα τοῦ ψωμιῦ, αὐτὴ ἡ λύση δὲν μοῦ φάνηκε ἄσχημη. Ἀλήθεια, ἂν ξεκινούσαμε τῶρ' ἀμέσως, δὲν ἦταν καθόλου βέβαιον πὼς θὰ βρῖσκαμε ξενοδοχεῖον καὶ γεῦμα πρὶν νυκτώσῃ, ἐνῷ ἦταν παραβέβαιο πὼς θὰ βρῖσκαμε στὸ δρόμον ἕνα στρώμ' ἀπὸ χιόνι πού, ἀπάτητο ἀκόμα, θὰ μᾶς δυσκόλευε πολὺ στὸ περπάτημα.

Ἐτελείωσε! ἔπρεπε νὰ σφίξουμε τὴν κοιλιὰ μας καὶ νὰ καθίσουμε στὸ καλυβάκι μας.

Ἔτσι κάναμε καὶ ὁ Βιτάλης μᾶς μοίρασε πάλι τὸ ὑπόλοιπον τοῦ καρβελιῦ.

Ἄ, τί μικρὰ ποὺ ἦταν τὰ κομμάτια μας καὶ τί γρήγορα ποὺ τὰ φάγαμε, ἂν καὶ τὰ κάναμε ὅσο πὶο μικρὲς μπουκίτσες μποροῦσαμε, γιὰ νὰ βαστάξῃ περισσότερη ὥρα τὸ δεῖπνον μας!

Ὅσοτετελείωσε καὶ, ἐπειδὴ τὰ σκυλιὰ ἔμειναν πάλι πεινασμένα, ἐνόμισα πὼς θάκαμαν τὰ ἴδια τὰ πρῶνά. Μὰ ὄχι, τίποτα! Ἄμα ὁ

κύριός μου φύλαξε τὸ μαχαῖρι τοῦ στήν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του, ὁ Κᾶπης σηκώθηκε, ἔγνεψε μὲ τὸ κεφάλι στοὺς δύο τοῦ συντρόφους καὶ πλησίασε τὸ σακκούλι, ὅπου φυλάγαμε συνήθως τὰ τρόφιμα. Τὸ μύρισε πολὺ καὶ συγχρόνως τὸ πασπάτευσε λίγο μὲ τὸ πόδι. Ἡ διπλὴ αὐτὴ ἐξέταση τὸν ἐπεισε πὼς δὲν ἦταν ἐκεῖ-μέσα ἄλλο φαγώσιμον. Τότε ξαναγύρισε στὴ θέση του, μπροστὰ στὴ φωτιά, καί, γνέφοντας πάλι στὸ Ζερμπίνον καὶ στὴ Δούλη, ξαπλώθηκε μ' ἕνα στεναγμό. Σὺ νᾶλεγε: «Δὲν ὑπάρχει τίποτα. Περιττὸ νὰ γυρέψουμε».

Οἱ σύντροφοί του κατάλαβαν στὴν ἐν-

τέλεια καὶ ξαπλώθηκαν καὶ αὐτοὶ κοντὰ τοῦ μὲ τὸν ἴδιον στεναγμό. Μόνο ποὺ ὁ στεναγμὸς τοῦ Ζερμπίνου δὲν εἶχε καὶ τόση ἐγκαρτέρηση, γιὰτὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πείνα, ὁ Ζερμπίνος εἶχε καὶ μεγάλη λαιμαργία, ὥστε ἡ θυσία γι' αὐτὸν ἦταν πρὶ ὀδυνηρὴ παρὰ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Τὸ χιόνι στὸ ἀναμεταξὺ εἶχε ξαναρχίσῃ καὶ ἔπεφτε μὲ τὴν ἴδια ἀφθονία. Ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα βλέπαμε τὸ λευκὸ στρώμα νάνεβαίνει καὶ νὰ σκεπάζῃ σιγά-σιγά τὰ νέα δενδράκια, ποὺ μόνο οἱ κορυφές τοὺς ἔμεναν ἀκόμα ἀπέξω.

Πρὶ ὕστερα ὅμως δὲν διακρίναμε παρ' ἀμυδρά, τί γίνονταν ἔξω ἀπ' τὴν καλύβα μας, γιὰτὶ ἡ χιονισμένη ἐκείνη μέρα σκοτείνιασε γρήγορα.

Ἡ νύκτα ὅμως δὲν ἐσταμάτησε τὸ χιόνι, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ, σὲ χοντρές νιφάδες, ἀπὸ τὸ μαῦρον οὐρανὸ στὴν ἄσπρη γῆ.

Ἀφοῦ θὰ περνοῦσαμε τὴ νύκτα ἐκεῖ, τὸ καλύτερον ἦταν νὰ κοιμηθῇμε τὸ γρηγορώτερον. Τυλίχθηκα λοιπὸν καὶ ἐγὼ στὴν προθείᾳ μου, ποὺ ἡ φωτιά τὴν εἶχε στεγνώσει καλὰ, καί, σαν τὰ σκυλιὰ, ξαπλώθηκε κοντὰ στὸ τζάκι, μὲ τὸ κεφάλι σὲ μιὰ ἴσια πέτρα, ποὺ τὴν ἔβαλα γιὰ μαξιλάρι.

— Κοιμήσου, μοῦ εἶπε ὁ Βιτάλης, καὶ θὰ σὲ ξυπνήσω ἄμα νυστάξω καὶ ἐγὼ. Γιατί, ἂν καὶ δὲν εἶναι κανένας φόβος σ' αὐτὴ τὴν καλύβα, οὔτε ἀπὸ ζῶα οὔτε ἀπὸ ἀνθρώπους, ἕνας ἀπ' τοὺς δύο μας πρέπει νὰ γρυπνᾷ καὶ νὰ προσέχῃ νὰ μὴ σβύσῃ ἡ φωτιά. Τὸ κρῦθ θὰ γίνῃ πολὺ δυνατὸ ἄμα πᾶψῃ τὸ χιόνι.

Χωρὶς νὰ μοῦ τὸ ξαναπῇ, ἀποκοιμήθηκα.

Ὅταν μὲ ξύπνησε, ἡ νύχτα ἦταν ἀκόμα βαθειά. Ἔτσι μοῦ φάνηκε τουλάχιστο. Χιόνι δὲν ἔπεφτε πιά· ἡ φωτιά μας ἐξακολουθοῦσε νὰ καίῃ.

— Ἡ [σειρά σου τώρα, μοῦ εἶπεν ὁ Βιτάλης. Δὲν θὰ κάνῃς ἄλλο, παρὰ θὰ ρίχνῃς κάπου-κάπο

«Δὲν εἶδαμε οὔτε σκυλιὰ, οὔτε λύκους...» (Σελ. 170, στ. γ'.)

ξύλα στο τζάκι. Βλέπεις πώς σου μάζεψα αρκετά.

Κι' αλήθεια! έπειδή ο κύριός μου κοιμάται πολύ ελαφρά, δεν ήθελε να τον ξυπνώ κάθε φορά που θα χρειαζόμουν ξύλα, αν τα τραβούσα εκείνη την ώρα απ' τον τοίχο της καλύβας. Γι' αυτό μου έτοιμασε ένα σωρό, απ' όπου μπορούσα να παίρνω χωρίς να κάνω κρότο.

Φρόνιμο το μέτρο, βέβαια! δεν είχε όμως, δυστυχώς, ταποτελέσματα που περιμέναμε. Βιτάλης...

Αμα σηκώθηκα εγώ, έτοιμος να κάμω την άγρυπνία μου, ξαπλώθηκε 'κείνος μπροστά στη φωτιά, με τον Καρδούλη στην άγκυλιά του, και σε λίγο ή άναπνοή του, πιο δυνατή και πιο κανονική, μ' έπληροφόρησε πώς άποκοιμήθηκε.

Πήγα τότε σιγά-σιγά, με τις μύτες των ποδιών, ως την πόρτα, για να ιδώ τι γίνονταν έξω.

Το χιόνι τ' είχε κουκουλώσει όλα: χόρτα, χαμόδενδρα, δένδρα. Όσο μακριά έφθανε το μάτι, δεν έβλεπε παρά ένα σεντόνι άνώμαλο μ' παντού άσπρο. Ο ούρανός ήταν γεμάτος άστρα που σπινθήριζαν μ' το χλωμό φως που μισοφώτιζε το τοπίο, ανέβαινε απ' το χιόνι. Το κρύο είχε ξαναρχίσει δυνατό! κι' έξω θάκανε παγωνιά, γιατί ο άέρας που έμπαινε στην καλύβη, ήταν παγωμένος. Στην πένθιμη σιωπή της νύχτας, άκουγες κάπου-κάπου κάτι τριξίματα, που μαρτυρούσαν πώς το χιόνι κρυσταλλώνονταν.

Μεγάλο εύτύχημα αλήθεια, νάπαντήσουμε εκείνη την καλύβη. Τι θα γινόμαστε μέσα σ' ένα δάσος, με τέτοιο χιόνι και με τέτοιο κρύο;

Όσο λίγο κρότο κι' έιν έκαμα καθώς περπάτησα, τα σκυλιά ξύπνησαν κι' ο Ζερμπίνος σηκώθηκε για νάβηλ μαζί μου στην πόρτα. Κι' έπειδή δεν έβλεπε με τα δικά μου μάτια τις ώμορφες της χιονισμένης εκείνης νύχτας, στενοχωρήθηκε γρήγορα κι' έκαμε να βγῇ.

Με το χέρι τον πρόσταξα να μη μέσσει. Τι ιδέα να ξεμυτίσει με τέτοιο καιρό! Δεν ήταν καλύτερα να καθήση κοντά στη φωτίτσα του;... Με άκουσε, έκάθησε όμως με το πρόσωπο κατά την πόρτα, σαν πεισματάρης σκύλος που δεν άφίνει εύκολα την ιδέα του.

Εμεινα ακόμη λίγες στιγμές στην πόρτα, γιατί, μ' όλη την άοριστη μελαγχολία που μου γέμιζε την ψυχή, ήταν ένα θέαμα που μου άρεσε να το κοιτάζω. Έστερα γύρισα κι' εγώ στη φωτιά κι' άφου έβαλα τρία-τέσσερα κούτσουρα στο τζάκι σταυρωτά το έιν απάνω στ' άλλο, μου φάνηκε πως μπορούσα πιά να καθήσω ήσυχος στην πέτρα που μου χρησίμευε για μαξιλάρι.

Ο κύριός μου, τα σκυλιά κι' ο Καρδούλης κοιμούσαν, κι' από το ζωντανέμένο τζάκι έβγαίνουν κάτι ώρατες φλόγες

που ανέβαιναν στρυφογυριστές ως το ταβάνι και σπινθηροβολούσαν μ' ένα τριξίμα, που μόνο αυτό άκούγονταν στη σιγαλιά. Πολλήν ώρα διασκέδασα κοιτάζοντας τις σπιθές! αλλά σιγά-σιγά κουράστηκα κι' έκλεισα τα μάτια μου χωρίς να το κατάλάβω.

Αν ήταν να φροντίζω εγώ για ξύλα θα σηκωνόμουν θα περπατούσα, θα τριγυρίζα στην καλύβη κι' αυτό θα με κρατούσε ξύπνιο! αλλά, καθώς ήμουν πάντα καθιστός μη έχοντας παρά να κάνω έτσι το χέρι μου και να ρίχνω ένα κλαδί στη φωτιά! ή νόστα φυσικά με κυριεύσει και ενώ ήμουν βέβαιος πως θα βαρτούσα άγρυπνος, άποκοιμήθηκα.

Άξαφνα με ξύπνισε ένα γαύγισμα λυσασμένο.

Ήταν σκοτεινά! θα είχα κοιμηθῇ βέβαια πολύ κι' ή φωτιά είχε σβύσει ή τουλάχιστο δεν έβγαζε πιά φλόγες που να φωτίζουν την καλύβη.

Τα γαυγίσματα έξακολουθούσαν! ήταν ή φωνή του Κάπη! με περίεργο πράγμα ούτε ο Ζερμπίνος, ούτε ή Δούλση άποκρίνονταν στο σύντροφό τους.

— Τι τρέχει; φώναξε ο Βιτάλης ξυπνώντας κι' αυτός. Τι είναι;

— Δεν ξέρω.

— Άποκοιμήθηκες και σουσβυσε ή φωτιά.

Ο Κάπης είχε τρέξει στην πόρτα μ'ά δεν είχε βγῇ έξω! από την πόρτα έγαύγισε.

Την έρώτηση που μου είχε κάνει ο κύριός μου, έκανα τώρα στον έαυτό μου! τί έτρεχε;

Στά γαυγίσματα του Κάπη άποκρίθηκαν δυο τρεις κλαψάριες φωνές που μου φάνηκαν σαν της Δούλσης. Τα ξεφωνητά αυτά άκούγονταν απ' το πίσω μέρος της καλύβας κι' από πολύ μικρή άπόσταση.

Ετοιμάστηκα να βγῶ, μα ο κύριός μου με κράτησε από τον ώμο.

— Ρίξε πρώτα ξύλα στη φωτιά μ' έπρόσταξε.

Και, ενώ εγώ έκανα ό,τι μου είπε, έκείνος έπῄρε ένα δαυλι απ' το τζάκι και το φύσηξε στην άκρη για να ξανάψει. Έπειτα, άντι να ξαναρίξει το δαυλι αυτό που κοκκίνησε, το κράτησε στο χέρι του.

— Πάμε να δούμε, είπε! έρχου από πίσω μου. Κάπη, εμπρός!

Αλλά τη στιγμή που ετοιμαζόμαστε να βρούμε ένα φοβερό ούρλιασμα άντηχησε στη σιωπή, κι' ο Κάπης όπισθοχώρησε στα πόδια μας τρομαγμένος.

— Είναι λύκοι! Πού πήγαν ο Ζερμπίνος κι' ή Δούλση;

Σ' αυτό δεν μπορούσα ν' άποκριθῶ. Τα δυο σκυλιά βέβαια θα είχαν βγῇ έξω την ώρα που κοιμούμουν, ο Ζερμπίνος για να κινή το πείσμά του, κι' ή Δούλση άπλως για να τον συντροφιάσει.

Οι λύκοι τούς είχαν πάρει; Στη φωνή

του κυρίου μου, όταν ρώτησε που πήγαν τα σκυλιά μου φάνηκε πως διακρίνονταν ένας κάποιος φόβος.

— Πάρε ένα δαυλι, μου είπε, και πάμε να τα βοηθήσουμε.

Λίτο χωριό μου πολλές φορές άκουσα τρομαχτικές ιστορίες για λύκους, δεν έδιστασα όμως! ώπλιστηκα μ' ένα δαυλι κι' άκολούθησα τον κύριό μου. Μα όταν βγήκαμε έξω στο πλάτωμα ούτε σκυλιά είδαμε, ούτε λύκους. Άπάνω στο χιονι φαίνονταν μόνο τα ίχνη που είχαν άφίσει τα δυο σκυλιά.

Άκολοιθήσαμε αυτές τις πατημασιές: τριγυρίζανε την καλύβη! έπειτα, σε κάποιο διάστημα, φαίνονταν ένα μέρος όπου το χιόνι ήταν πατημένο, λες κι' είχαν κυλιστῇ άπάνω του τα ζώα.

— Φάξε Κάπη, φάξε! έλεγε ο κύριός μου και συγχρόνως έσφύριζε για ν' άκούσουν ο Ζερμπίνος κι' ή Δούλση.

Αλλά κανένα γαύγισμα δεν του άποκρίνονταν, κανέναν ήχος δεν έτάραζε την πένθιμη σιωπή του δάσους κι' ο Κάπης άντι να φάχνη όπως του λέγαμε, στέκονταν στα πόδια μας και φαίνονταν πολύ άνήσυχος και φοβισμένος! αυτός που συνήθως ήταν τόσο ύπάκουος και γενναίος.

Η άντανάκλαση του χιονιού δεν έφτανε αρκετά ώστε να διακρίνουμε στο σκοτάδι και ν' άκολουθούμε τα ίχνη! σε μικρή άπόσταση τα μάτια θάμπωναν και δεν έβλεπαν τίποτα.

Ενασφύριξε ο Βιτάλης και με δυνατή φωνή έκραξε το Ζερμπίνο και τη Δούλση.

Τίποτα! ή σιωπή έξακολουθούσε! Σφίχθηκε ή καρδιά μου! Καίμενε Ζερμπίνε! καίμενη Δούλση!

Ο Βιτάλης προσδιόρισε τον άόριστο φόβο μου:

— Τα πήραν οι λύκοι, είπε! γιατί τ' άρises να βρούν έξω;

Ναι! γιατί να τάφισω να βρού έξω; Τι άπάντηση, δυστυχία μου, μπορούσα να δώσω σ' αυτό;

— Να πάμε να τα βρούμε, είπα.

Και πέρασα μπροστά, μα ο Βιτάλης μ' έμπόδισε.

— Ποῦ θα πάμε να τα βρούμε τώρα; είπε.

— Δεν ξέρω, παντού.

— Πῶς να όηγηθούμε μέσ' στα χιονισμένα σκοτάδι;

Και μ'α την αλήθεια δεν ήταν εύκολο πράγμα. Το χιόνι μου ανέβαινε ως μέση της γάμπας και τα δυο μας δαυλιά δεν ήταν αρκετά να μ'άς φωτίσει.

— Για να μην άποκριθῶν αυτά ή φωνή μου, θα πῇ πως είναι μακριά, πε ο Βιτάλης, κι' έπειτα αν προχωρούμε έτσι, οι λύκοι μπορεί να ριχτούν και σ' έμάς! δεν έχουμε ούτε όπλο, τίποτα. Άδικα θα κινδυνεύουμε.

Ήταν φοβερό να έγκαταλείψουμε έτσι τα δυο δυστυχισμένα εκείνα σκυλιά, ήταν δυο σύντροφοι, δυο φίλοι, και για μένα ξεχωριστά, γιατί εγώ ήμουν υπεύθυνος για το λάθος τους! αν δε μ'έπερνε ο ύπνος τα σκυλιά δε θάβγαιναν έξω.

Ο κύριός μου γύρισε στην καλύβη και τον άκολούθησα κοιτάζοντας πίσω μου και στεκόμενος σε κάθε βῆμα για ν' άκούσω, μα τίποτα άλλο από χιόνι δεν είδα και τίποτα άλλο δεν άκουσα από το τριξίμο του.

Στην καλύβη καινούργια έκπληξη μ'άς περιμένα. Τα κλαδιά που είχα ρίξει στο τζάκι άναψαν την ώρα που λείπαμε και τώρα φωτίζονταν κι' ή πιο σκοτεινή άκρη.

Μα τον Καρδούλη δεν τον είδα πουθενά.

Το σκεπασμά του είχε μείνει ριχμένο μπροστά στη φωτιά, μα ο πίθηκος δεν ήταν από κάτω.

Τον έρώναξα, τον έρώναξε κι' ο Βιτάλης, μα δεν έράνηκε.

Τί έγινε;

Ο Βιτάλης μου είπε ότι τη στιγμή που ξύπνησε τον κατάλαβε κοντά του! ότι θα έφυγε την ώρα που λείπαμε απ' την καλύβη.

[Επεται συνέχεια]

Η ΝΙΝΑ - ΜΑΜΜΑ Η ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Διόμαζε και ξαναδοκίμαζε ή Νίνα μ' άξιοθαύμαστη, αλήθεια, έπιμονή. Το ήθελε όμως. Στο τέλος κάθε νέας δοκιμής έφθανε στο στερεότυπο συμπέρασμα. «Η Φώφη είχε δίκιο. Είναι άληθινά δύσκολο το παιγνίδι που διάλεξα!»

Φαντάζεσθε τώρα πως ή Νίνα, την πρώτη ή τουλάχιστο τη δεύτερη φορά που έφθασε σ' αυτό το συμπέρασμα, έτρεξε να τ' όμολογήσει, στην άδελφή της;

Α! μπά! Ίτα-ίτα που φυλαγότουνε με κάθε τρόπο για να μη νοιώσει, τίποτα ή Φώφη. Κ' έξακολουθούσε να λήη πως έλπιζει... Σιγά-σιγά όμως ήλθε κι' ή μέρα νάναγνωρισθῇ, σ'α να πούμε, έπιστήμης και το δίκιο της Φώφης.

Νά, πῶς; έγινε το πράγμα: Σε κάποια ώρα, που ή Νίνα καθότουνε μπροστά στο γραφείο της με το βιβλίο στα χέρια και την Μαρία πλάι της, σαν κούλα, ή μικρούλα, στενοχωρημένη από τη καταναγκαστική αδράνεια, έκαμε άπτόμα κάποιο άδέξιο κίνημα του δεξιού της χεριού και κατάφερε νάναποδογυρίσει έλκκληρο το καλαμάρι στο τετράδιο των έντιγγραμμένων Συνθέσεων της Νίνας.

Τί συφορά!

Σε τέτοιο ξαφνικό, ή Νίνα ούτε να θυμώση δεν μπόρεσε. Πιχρά έβαλε κάτι φωνές τόσο άπελπισμένες, τόσο διαπεραστικές! Κι' ύστερα άρχισε να κλαίει, να κλαίει. Μ'α μ' αυτή κι' ή κατατρομαγμένη Μαρία άρχισε έπίσης τα κλάματα και τα ξεφωνητά.

Η κ. Κλειώ με τη μεγαλύτερη από τις κόρες της ήταν τ' έπισκέψεις. Ωστε στην τραγική ώρα μόνο ή καυμένη ή Φώφη βρέθηκε για να παρηγορήσει τη Νίνα και τη Μαρία. Κι' είδε κι' έπαθε, μα την αλήθεια, για να το κατορθώση, ιδίως να μερώσει τη Νίνα, γιατί ή μικρούλα, με λίγο χείδεμα και με ένα κομματάκι σοκολάτα, παρηγορήθηκε άμέσως.

Μ'α ή Νίνα που! Σαν είδε μάλιστα τη Φώφη να καλοπιάνη τη Μαρία, ξέσπασε χειρότερα: «Ναι, φώναξε, χείδεύε την, έτσι, δίνε της και σοκολάτα, πές της τώρα και μπράβο, που μου κατάστρεψε το καθαρό μου τετράδιο. Κι' εγώ τώρα τί θα κάνω; α, α, α!» Και δός του κλάματα.

Μ'α τότε ή Φώφη, μαλακά-μαλακά, αλλά και σταθερά, της παρατήρησε, πως όποιος θέλει να παίξει με ζωντανές κούκλες, δεν άφήνει τα καθαρά τετράδια πεταμένα όπως κι' όπως άπάνω στο γραφείο και κοντά τους καλαμάρια ξέσκεπα.

Σ' αυτή την παρατήρηση, μπόρῴσε να πῇ τίποτα ή Νίνα; Δεν είχε βέβαια να κάμει άλλο, παρά να πάψει τα κλάματα, να σκύψει το κεφάλι και να πῇ πως ή Φώφη είχε δίκιο, κι' έτσι έκαμε. «Άδελφούλα μου, της είπε, σκουπίζοντας όλοένα τα δάκρυά της. Δίκιο έχεις και τώρα, δίκιο είχες και τότε που μου έλεγες πως γυρεύω δύσκολα κι' επικίνδυνα παιγνίδια.»

Από την ήμέρα που συνέβηκε το τραγικό αυτό έπεισόδιο, έλαττώθηκε σημαντικά ο ένθουσιασμός της Νίνας για τις ζωντανές κούκλες. Και σιγά-σιγά έπαυσε έντελως να παίξει με τη Μαρία.

Αντίθετα όμως ή μικρή ύπνέτρια έξακολούθησε να έχη μια ιδιαίτερη συμπάθεια για τη μικρότερη από τις κυρίες της. Και της το έδειχνε όπως μπορούσε. «Έτσι κι' ή Νίνα, για να μη φαίνεται αυτή κακιά και μνηστικάκη στην καλή μικρούλα, της χάριζε κάπου-κάπου καμιά κορδελίτσα, καμιά ζωγραφιά ή καραμέλα. Μ'α τίποτα περισσότερο.

Μιά μέρα—ύστερ' από καιρό,—ή Νίνα γύρισε από το σχολείο αρκετά συλλογισμένη. Κλείστηκε στο γραφείο της άμέσως, κάθισε σε μιά καρέκλα και συλλογίζότουνε, συλλογίζότουνε. Γύρευε να βάλη σε τάξη το μυαλό της και να χωνέψη τόσα νέα και παράξενα πράγματα που είχε άκούσει από τον καθηγητή της

Παιδαγωγικής, στο είταγωγικό του μάθημα.

Καλοτύχισε αυτός τα κορίτσια που προορίζονται να γίνουν δασκάλες, έξηγήσε πόσο ώρατο και χρήσιμο, αλλά και πόσο δύσκολο πράγμα είναι ν' άνατρέψη κανείς παιδιά,—πόσο ένδιαφέρο να παρακολουθῇ κανείς τη ψυχή τους και τί εύχάριστο να τη νοιώσει, με την καλή του έπίδραση, να γίνεται καλύτερη. Έστερα παρακάλεσε τις μαθήτρίες του να καταβάλουν κάθε προσοχή στο νέο μάθημα που θ' άρχιζαν. Και τούς είπε πως το μάθημα αυτό θα ήταν πειροματικό. Κάθε μιά δηλαδή από τις μαθήτρίες του Διδασκαλείου, σύμφωνα με τις όδηγίες του καθηγητού, θανάλάμβανε να μορφώση κι' από μιά μικρούλα του προτύπου.

Αυτά συλλογίζονταν τώρα ή Νίνα και ρωτούσε μέσα της τί λογής μικρούλα θα της τύχαινε στο μερτικό της. «Αν είναι καμιά έξυπνούλα, έλεγε, καλά. Μ' αν είναι κανένα ντουβάρει και δεν παίρνει από τίποτα; Α! να μου τύχαινε καμιά σαν τη Μαρία!

Και στην άνάμνηση της Μαρίας, οι σκέψεις της πήραν έξαφνα όλως διόλου νέα τροπή.

Η κυρία Κλειώ, που παραξενεύτηκε πως ή Νίνα, άμα ήλθε από το σχολείο, δεν έτρεξε να της πῇ καλησπέρα, φοβήθηκε καμιά άδιαθεσία και πήγε να δῇ. Και άμα είδε την κόρη της με τέτοιο σκεπτικό ύφος, ζήτησε έξηγήσεις.

Η Νίνα, άντι γι' άλλη άπάντηση, της είπε: «Μαμά, αν το έπιτρέπεις, θα προσπαθώ να γίνω μαμμά της Μαρίας. Ως τώρα την έπαίδευα για να την κάνω κούκλα και ξεγνοῦσα πως έχει ψυχή κι' αυτό το όρανό, πως θα μεγαλώση μιά μέρα, κι' άπροστάτευτη, έρημη όπως θάναι, θα βρῇ πολλές δυσκολίες και θα δοκιμάσει πίκρες στη ζωή. Βέβαια εσύ, μαμμά, την συμβουλεύεις και τη συνηθίζεις στην έργασία. Μ'α ήθελα να της μάθω και λίγα γραμματα, και τέλος πάντων να προσπαθώ να κάνω τ' αυτή ό,τι εσύ έκανες σε κάθε μιά από μ'ας πριν να μ'ας βάλεις σχολείο.

Κάποια συγκίνηση ζωγραφήθηκε στο πρόσωπο της κ. Κλειώ, όσο άκουε την κόρη της να μιλή έτσι. Συγκρατήθηκε όμως και ρώτησε: Καινούργιο παιγνίδι έχουμε πάλι; Κάμε όπως θέλεις, σου λέω όμως, πως αυτό ή Φώφη θα τώδρισκε δύσκολότερο, κι' από τις ζωντανές κούκλες.

— Ω μαμμά, το ξέρω πως θά' ναι δύσκολο. Αλλά όχι παιγνίδι πιά! Δε θά' είμαι αιώνως μωρό.

— Όχι παιγνίδι, αλλά τί;

— Καθηκόν, μαμμά!

Ε. Α.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(Εὐάγγελος Γ. Ἰωάννου. φρεν. Ν.)

Μετὰ χαρᾶς δημοσιεύω τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγαπητοῦ μου φίλου καὶ συνεργάτου, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς βραβεύσεώς του εἰς τὸν Σεβαστοπούλειον Διαγωνισμόν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐκτός τούτου, ὁ κ. Εὐάγγ. Ἰωάννου ἐβραβεύθη κατ' αὐτὰς καὶ εἰς τὸν διηγηματικὸν Διαγωνισμόν τῆς «Ἑσπερίας» τοῦ Λονδίνου.

ΤΟ ΜΟΥΛΑΡΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ σ' ὅλα αὐτὰ γλυκεῖα σὰν τὸν ἄγγελον ἢ μούλα, μ' ἓνα βλέμμα ἄκακο καὶ δυὸ μακρὰ αὐτάκια, ὅλο σὲ κίνηση, ποὺ τὴν ἐπαίρνε γιὰ ἥσυχο παιδάκι. Ὅλο τὸ Ἀδινιὸν τὴν ἐσεβότανε καὶ κανεὶς δὲν ἔμενε ποὺ νὰ μὴ τὴν περιποιηθῇ σὰν ἐβγαίνει στὸ δρόμο. Ἦταν δὲ καὶ ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τᾶχης καλὰ μὲ τὸ παλάτι καὶ ὁ κόσμος ἤξερε, πῶς μ' ὅλη τὴν ἀθωότητά του, τὸ μούλαρι τοῦ Πάπα πολλοὺς ἔκανε μεγάλους. Ἀνάμεσα σ' ἄλλους καὶ τὸν Τιστέ Βεδέν με τὴ θαυμαστή του περιπέτεια.

Αὐτὸς ὁ Τιστέ Βεδέν, ἦταν, νὰ τὰ ποῦμε ξάστερα, ἓνας ἀδιάντροπος κατεργάρης ποὺ ὁ μπαμπᾶς του, ὁ Γκὺ Βεδέν, ὁ χρυσόχοος, βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του, γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ κἀνὴ τίποτε καὶ ξεμυάλιζε τοὺς μαθητάδες του. Ἐξῆ μῆνες ἔσερνε τὴν κάπα του σ' ὅλα τὰ παρασόκακα τοῦ Ἀδινιὸν. Μὰ περισσότερο τριγύριζε γύρω στὸ Παπικὸ Παλάτι. Εἶχε τὸ σκόπο του, ὁ κατεργάρης, γιὰ τὸ μούλαρι τοῦ Πάπα καὶ ἔκανε κι ὅλα τὸ σχέδιό του, ἓνα σχέδιο διαβολικὸ.

Μιά μέρα ἡ Παναγιότης του ἔκανε περίπατο μὲ τὸ ζῶο του στὸ δρόμο ποὺ ἔφερνε γύρω τὴν Πολιτεία. Νὰ σου ἔξανα ὁ Τιστέ καὶ σιμῶνει τὸν Ἅγιον Πατέρα, σταυρώνει τὰ χέρια καὶ μένει σὲ μιὰ στάση θαυμασμοῦ.

— Ἀ! Θεέ μου, τί ὡμορφὴ μούλα ποὺ ἔχετε, Ἄγιε Πατέρα! Ἀφήστε με νὰ

τὴν καμαρώσω λίγο. Ἀχ! Παναγιώτατε! τί ὡμορφὴ μούλα! Οὔτε ὁ Αὐτοκράτορας τῆς Γερμανίας δὲν ἔχει τὸ ταῖρι τῆς.

Καὶ τὴν χάιδευε καὶ τῆς μιλοῦσε γλυκὰ σὰν νᾶταν ἄνθρωπος.

— Ἐλα, ἀγάπη μου, μουλάράκι μου, χρυσό μου! Τζοβαίρι μου....

Κι' ὁ καλὸς ὁ Πάπας, συγκινημένος, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του.

— Τὶ καλὸ παιδί! Πόσο τὴν ἀγαπᾷ τὴ μούλα μου!

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ξέρετε τί γίνηκε;

Ὁ Τιστέ Βεδέν ἄλλαξε τὴν παλιά του κίτρινη ζακέτα μ' ἓνα ὠραῖο νταγ-τελλένιο στιχάρι ἀπάνω σ' ἓνα μεταξωτὸ φόρεμα καὶ τὰ τρύπια του παλιοπά-πουτσα μ' ἓνα ζευγάρι ὡμορφα σκαρπίνια καὶ μπῆκε στὴν ὑπηρεσία τοῦ Πάπα, ὅπου ὡς τώρα μόνο παιδιὰ εὐγενῶν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ μπαίνουν. Νὰ τι κἀν' ἡ κολακεία. Μὰ δὲν τοῦ ἔφτασε αὐτό. Μιὰ καὶ μπῆκε στὴν ὑπηρεσία τοῦ Πάπα, ὁ πονηρὸς ἐξακολούθησε τὸ παι-γνίδι του. Ἦταν αὐθάδης μ' ὅλο τὸν κόσμον καὶ μόνο στὸ μούλαρι ἔδινε προσοχὴ καὶ σέβας.

Τὸν ἔβλεπε ὅλη μέρα μέσα στὴν αὐλή, νὰ κρατᾷ στὸ χέρι πότε μιὰ χεριὰ σανό, πότε ἓνα δεματάκι τριφύλλι καὶ νὰ πηγαινοέρχεται κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ Πάπα σὰν νᾶθελε νὰ πῇ. «Ἐ! καὶ γιὰ ποῖον αὐτὰ, παρακαλῶ; Γιὰ ποῖον;» Τόσο ποὺ ἔς τὰ ὕστερὰ ὁ καλὸς ὁ Πάπας, ποὺ ἔνοιωθε πιά πῶς γενοῦσε, τοῦ ἄφησε τὴν φροντίδα νὰ κοιτάξῃ αὐτὸς τὸ σταῦλο καὶ νὰ δίνη στὸ μούλαρι τὸ μυρωδάτο του κρασί.

Κ' ἔτσι εὐχαριστήθηκαν καὶ δὲν γελοῦσαν πιά οἱ καρδινάλιοι! μὰ καὶ τὸ μούλαρι δὲν γελοῦσε πιά.

— Τὸ κακόμοιρο! Τὴν ὥρα ποὺ περι-μενε τὸ κρασί του, ἔβλεπε πάντα νὰ μπαίνουνε στὸ σταῦλο του πεντ' ἑξῆ μικροὶ ὑπηρετάκοι, ποὺ κρύβονταν γρήγορα-γρήγορα μέσα ἔς τ' ἄχυρο. Σὲ λίγο, μιὰ ὡμορφὴ μυρουδιά ζεστῆς καραμέλας καὶ μυρωδικῶν γέμιζε τὸ σταῦλο, καὶ τοῦ φανερώνονταν ὁ Τιστέ Βεδέν κρατῶντας μὲ εὐλάβεια τὸ μυρωδάτο τὸ κρασί. Κι' ἄρχιζε τότες τὸ μαρτύριο τοῦ κακόμοιρου τοῦ ζώου.

Ἀχ! αὐτὸ τὸ κρασί, τὸ μυρωδάτο, ποὺ τόσο τᾶγαποῦσε, ποὺ τοῦ κρατοῦσε ζεστασιά καὶ τοῦδινε φτερά, εἶχαν τὴν σκληρότητα νὰ τοῦ τὸ φέρουν ἐκεῖ μέ-σα τὸ παχνί του, νὰ τοῦ τὸ δίνουν νὰ το μυρίζεται. Καὶ ὕστερα ἀφοῦ πιά λιγώνουνταν ἀπὸ τὴ μυρουδιά, καλὸ ξημέ-ρωμα! [τῶμορφο κρασί χάνουνταν ὅλο μέσα στὸ λαρύγγι αὐτῶν τῶν διαβόλων ποὺ ξεφύτρωναν μέσ' ἀπὸ τ' ἄχυρο.

Καὶ νᾶταν μονάχ' αὐτό; μὰ σὰν νὰ δαιμονίζοντανε στάληθινά ἀφ' ὄντας πίναν νὸ κρασί, δὲν τοῦ ἀφῆσαν ἡσυχία.

Ὁ ἓνας τοῦ τραβοῦσε τὴν οὐρά, ἄλλος ταῦτιά, ἄλλος ἀνέβαινε στὴ ράχη του, ἄλλος τοῦ φοροῦσε τὸ σκούφο του. Καὶ μὲ μιὰν ἀπάθεια καὶ μὲ μιὰν ἀνάδεια! Χωρὶς νὰ συλλογίζονται, πῶς νά, ἔτσι! νᾶκαν με τὰ πόδια του, θὰ τοὺς ἔστελνε μὲ μιὰ κλωτσιὰ στὸν πολικὸν ἀστέρα καὶ πέρα πέρα ἀκούα....

Μὰ δὲν τῶκαμε. Ὅχι! Ἦταν τὸ μούλαρι τοῦ Πάπα! τὸ μούλαρι τῆς συγχωρήσεως καὶ τῆς εὐλογίας. Παιδιὰ ἦταν στὸ τέλος, δὲν τὸ κάμναν γιὰ κακό. Παίζανε. Καὶ γι' αὐτὸ δὲ θυμῶνε.

Ἐναν μονάχα δὲν ἔχωνε. Τὸν Τιστέ Βεδέν. Ἀ! αὐτὸν ἅμα τὸν ἔνοιωθε πίσω του, σοῦ εἶχε κάτι φαγουρίσματα στὰ πόδια, ποὺ ἦταν ἀνυπόφορα. Καὶ μὲ τὸ δίκιο του τὸ καλὸ τὸ ζῶο. Αὐτὸς ὁ κατεργάρης ὁ Τιστέ καὶ τί δὲν τοῦ σκάρωνε!....

Δὲν τοῦ σορίστηκε μιὰ μέρα νᾶνεβά-ση μαζί του τὸ μούλαρι ἀπάνω στὸ καμπαναριὸ τῆς Μητροπόλεως; Καὶ δὲν εἶναι παραμυθὶ αὐτὸ ποὺ σὰς μιλῶ, ὅλος ὁ κόσμος τὸ εἶδε. Γιὰ φαντασθῇτε τί τρομάρα πῆρε τὸ φτωχὸ μούλαρι, σὰν βρέθηκε ἄξαφνα στὸ δυνατό ζαλιστικὸ τὸ φῶς!

(Ἔπεται συνέχεια) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Τὶ ρυθερὸ καὶ τί θλιβερὸ θέαμα γιὰ τοὺς ἀποίκους! Νὰ ἔχουν στὴ διάθεσίν τους ἓνα ὀλόκληρο νησί τόσο γόνιμο, τόσο ὠραῖο, μὲ δάση, μὲ νερά, μὲ λειβάδια, μὲ χωράφια, καὶ νὰ βρεθοῦν ἔξανα ἀπάνω σὲ μιὰ γυμνὴ πέτρα, σ' ἓνα ἄγονο βράχο, ὅπου, ἂν δὲν εἶχαν τίς ἀποθήκες τους, θὰ πέθαιναν τῆς πείνας!

— Μοῦ σπαράζει τὴν καρδιά! εἶπε μιὰ μέρα ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

— Ναι, Σπίλετ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Κι' ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ τελειώσουμε μὲ τὸν καιρὸ τὸ πλοῖο, ποὺ εἶνε τώρα τὸ μόνο μας καταφύγιο!

— Δὲν νομίζεις, Κύρε, πῶς τὸ ἡφαίστειο σὰ νὰ θέλῃ πιά νὰ ἡσυχάσῃ; Βγάζει λάβες ἀκόμα, μὰ ὅχι πιά τόσο ἄφρονες.

— Δὲν σημαίνει τίποτα, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Ἡ φωτιά πάντα καίει στὰ σπλάχνα τοῦ βουνοῦ κι' ἡ θάλασσα ἀπὸ στείγη σὲ στιγμή, μπορεῖ νὰ μπῇ ἐκεῖ μέσα. Εἴμαστε στὴ θέσῃ ἐπιβατῶν ποὺ τὸ πλοῖο τους καίγεται ὀλοένα, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ σβύσουν τὴ φωτιά καὶ ποὺ ξέρουν πῶς ἀργὰ ἡ γρήγορα θὰ φθάσῃ καὶ στὴν πυριτιδαποθήκην. Πᾶμε, Σπίλετ, πᾶμε! Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε ὥρα!

Ὅκτὼ μέρες ἀκόμα, δηλαδὴ ὡς τίς

8 Φεβρουαρίου, οἱ λάβες ἐξακολούθησαν νὰ χύνονται ἀπὸ τὸν κρατῆρα, ἀλλὰ χωρὶς νάλλαξουν δρόμο, χωρὶς νὰ ὑπερ-πρήξουν τὰ προσκόμματα ποὺ τίς περιώριζαν. Ὁ Κύρος Σμιθ ὅμως πάντα φοβοῦνταν πῶς μποροῦσαν κάποτε νὰ φθάσουν ὡς τὴν ἀκρογιαλιά καὶ τότε βέβαια τὸ ναυπηγεῖο δὲν θὰ σώζονταν μὲ κανένα τρόπο. Ἐκεῖνες τίς ἡμέρες οἱ ἀποικοὶ αἰσθάνθηκαν κάτι σεισμούς, ποὺ τοὺς ἀνησύχησαν πολὺ. Γιὰτὶ ἔτρεμε ὅλο τὸ νησί, ἀπὸ τὰ ἔγκατα.

Ἦταν στίς 20 Φεβρουαρίου. Ἐχρε-άζονταν ἓνας μῆνας ἀκόμα, τὸ λιγώ-τερο, γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ πλοῖο καὶ νὰ ριχθῇ στὴ θάλασσα. Μὰ θὰ βαστοῦσε τὸ νησί ἀκόμα ἓνα μῆνα; Αὐτὸ ἦταν τώρα

ἡ ἐλπίδα ξαναγύρισε στίς ψυχὰς τῶν ἀποίκων, ποὺ τόσα εἶχαν ὑποφέρει τὴν τέταρτο αὐτὸ χρόνον τῆς διαμονῆς των στὴ νῆσο Δίνγκολν. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Πέγκροφ ποὺ ἦταν τόσο μελαγχολι-κὸς καὶ σιωπηλὸς, τώρα φαίνονταν φα-ιδρότερος καὶ ὁμιλητικώτερος. Εἶναι ἀ-λήθεια ὅμως πῶς δὲ συλλογίζονταν ἄλλο ἀπὸ τὸ καράβι ἐκεῖνο, ποὺ συ-κέντρωνε τώρα ὅλες τίς ἐλπίδες.

— Θὰ τὸ τελειώσουμε, κύριε Σμιθ, ἔλεγε στὸ μηχανικό. Θὰ τὸ τελειώσου-με! Καὶ εἶναι καιρὸς, γιὰτὶ ἡ ἐποχὴ ἔ-χει προχωρήσει καὶ σὲ λίγο θὰ μᾶς βρῇ ἡ ἱσημερία. Λοιπόν, ἂν γίνη ἀνάγκη θὰ πεταχθοῦμε ὡς τὴ νῆσο Θαβὼρ καὶ θὰ περάσουμε ἐκεῖ τὸ χειμῶνα μας. Ποῖος

τήρας γέμισε πάλι λάβες, ποὺ ξεχύνου-νταν καὶ κυλοῦσαν σ' ὅλη τὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ. Ὁ χεῖμαρρος ἔπεφτε στὴν ἐπιφάνεια τῶν πετρωμένων στρωμάτων κι' ἀποτελεῖε τὴν καταστροφὴ τῶν ὀλίγων δένδρων ποὺ εἶχαν ἀνθέξει στὴν πρώτη ἐκρηξῇ. Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἀκολου-θώντας τὴ νοτιοδυτικὴ ὁχθὴ τῆς λί-μνης Γράντ, προχώρησε πέρα ἀπὸ τὴν Γλυκερίνα καὶ ξεχύθηκε στὸ ὁροπέδιο τῆς Τερψιθέας. Τὸ τελευταῖον αὐτὸ κτύπημα, κατὰ τοῦ ἔργου τῶν ἀποίκων ἦταν τρο-μερὸ. Ἀπὸ τὸν ἀνεμόμυλο, τὰ σπιτάκια τῆς αὐλῆς, τοὺς σταύλους, δὲν ἔμεινε πιά τίποτα. Τὰ πουλιὰ τρομαγμένα, σκορπί-στηκαν σὲλες τίς μεριές. Ὁ Τοπ κι' ὁ Ζοῦπ ἔδειχναν σημεῖα μεγάλου τρόμου

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΙΩΣΗΦ Γ. ΚΑΛΛΙΠΟΛΙΤΗΣ
διὰ τὸν ἐν Ἀθήναις Σύλλογον
ἡ «Ἀσπὸς». Πρῶτον Βραβεῖον
17ου Διαγ. Ἑσπερίας.

† ΠΑΝΑΓ. ΚΟΚΚΑΛΑΝΗΣ
(Μακεδὼν Προσκόπος) ἐν Θεσ-
σαλονίκη. Ἀ' Βραβεῖον 17ου
Διαγ. Ἀθῶν Πνευμ. Ἀσκήσ.

ΚΩΝΣΤ. Μ. ΚΑΡΑΤΖΙΔΗΣ
(Μακεδὼν Προσκόπος) ἐν Θεσ-
σαλονίκη. Ἀ' Βραβεῖον 17ου
Διαγ. Ἀθῶν Πνευμ. Ἀσκήσ.

ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΡΑΒΙΝΕ
ἀντικειμένου Βραβεῖον τοῦδεκάτου
ὁγδοῦ Διαγωνισμοῦ Ἑσπερίας.

τὸ ζήτημα! Ὁ Σμιθ κι' ὁ Πέγκροφ ἐννο-ῶσαν νὰ ρίξουν τὸ καράβι, μολὶς δένουν-ταν τὸ σκάφος ὥστε νὰ μπορῇ νὰ πλέῃ. Τὸ κατὰστρωμα, τὸ κάσσαρο, τὰ ἐσω-τερικὰ χωρίσματα, τὰ κατάρτια, ὅλ' αὐτὰ μπηροῦσαν νὰ γίνουν κατόπι. Τὸ πλοῖο ἀνάγκαζο ἢ, καλύτερα, τὸ μόνο ἀ-ναγκαζο ἦταν τώρα νὰ ἔχουν οἱ ἀποικοὶ τὸ γρηγορώτερον ἓνα καταφύγιο ἔξω ἀπὸ τὸ νησί. Ἰσως μάλιστα ἔπρεπε νὰ μετα-τίρουν τὸ πλοῖο στὸ Πόρτο-Μπαλλόνι, ἢ λαθρὴ ὅσο τὸ δυνατό πρὶ μακριὰ ἀπὸ τὸν κρατῆρα τοῦ ἡφαιστείου, γιὰτὶ ἐκεῖ τὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας, ἀνάμεσα τὸ νησί καὶ τὸν γρανίτινον τοῖχο, δὲν ἦταν πολὺ ἀσφαλίσμένο. Ἀν θάνατινα-ζώνταν ἡ νῆσος, μποροῦσε νὰ γίνη τρί-βαλα.

Στὸ ἔξης λοιπόν, ὅλες ἡ προσπάθειες τῶν ναυγῶν ἔτειναν ν' ἀποτελειώσουν μόνον τὸ σκάφος. Ἔτσι ἐργάστηκαν ὡς τὴς 3 Μαρτίου καὶ τότε λογάρισαν πῶς σὲ καμμιά δεκαεὶά μέρες θὰ μπο-ροῦσε νὰ γίνη ἡ καθέλκυσις.

νὰ μοῦ τῶλεγε! στὴ νῆσο Θαβὼρ ὕπε-ρα ἀπὸ τὴ νῆσο Δίνγκολν! Δυστυχία μου! Ποτέ μου δὲ θὰ πίστευα τέτοιο πρᾶγμα.

— Ἀς κάμουμε γρήγορα! ἀπαντοῦσε στερεότυπα ὁ μηχανικός.

Καὶ δούλευαν στὸ ναυπηγεῖο χωρὶς νὰ χάνουν στιγμή.

Μιά μέρα ὁ Νάβ ρώτησε τὸν Κύρο Σμιθ.

— Ἀν ὁ πλοίαρχος Νέμος ζῶσε ἀκόμα, νομίζετε πῶς θὰ συνέβαιναν ὅλα αὐτά;

— Ναι, Νάβ, θὰ συνέβαιναν, ἀποκρί-θηκε ὁ μηχανικός.

— Ἐγὼ λοιπόν νομίζω πῶς δὲ θὰ συνέβαιναν ψιθύρισε ὁ Πέγκροφ στ' αὐτὸ τοῦ Νάβ.

— Κ' ἐγώ! ἀποκρίθηκε σοβαρώτατα ὁ Νάβ.

Τὴν πρώτη ἐβδομάδα τοῦ Μαρτίου, τὸ ὑφαίστιον ξανάγεινε ἀπειλητικὸ. Μυριά-δες μικρὰ ρυάκια, ἀπὸ λάβα ρευστή, ἔπεσαν σὰ βροχὴ στὸ ἔδαφος. Ὁ κρα-

καὶ τὸ ἐνστικτὸ τοὺς εἰδοποιῶσε, ὅτι ἐ-πλησίαζε μιὰ καταστροφὴ. Πολλὰ ἀπὸ τὰ ζῶα τῆς νῆσου εἶχαν χαθῇ μὲ τὴν πρώτη ἐκρηξῇ. Ὅσα ζῶσαν ἀκόμα, δὲν βρῆκαν ἄλλο καταφύγιο ἀπὸ τὸ βάλο τῶν Ταδόνων, ἐκτός ἀπὸ μερικά ποὺ εἶχαν καταρῦγει στὸ ὁροπέδιο τῆς Τερ-ψιθέας. Ἀλλὰ καὶ τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἀ-συλὸ κλείστηκε τώρα καὶ ὁ ποταμὸς τῆς λάβας, ξεχειλίζοντας ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ γρανίτινου τοῖχου, ἄρχισε νὰ πέφτῃ στ' ἀκρογιαλὴ σὰν πύρινος καταρράχτης. Ἡ ὑπέροχη φρίκη αὐτοῦ τοῦ θεάματος δια-φεύγει κάθε περιγραφή. Ὅλη νύχτα δὲν ἦταν, θὰ ἔλεγε, παρὰ ἓνας Νιαγάρας ἀπὸ ρευστὰ μέταλλα, μὲ τοὺς φλογε-ροὺς του αἵμοὺς ἀπὸ πάνω καὶ τοὺς ἀ-ναβραστούς ὄγκους του ἀπὸ κάτω! Οἱ ἀποικοὶ εἶχαν ἀποκλειστεί στὸ τελευ-ταῖόν τους καταφύγιο καὶ, μολονότι τὰ πρὶ ψηλὰ μέρη τοῦ πλοίου δὲν εἶχαν πισωθῇ ἀκόμη, ἀποφάσισαν νὰ τὸ ρίξουν ἀμέσως στὴ θάλασσα.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΕΙΔΙΝΑ

ΑΠΟΓΕΜΜΑ ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

... Όλες οι μικρές ζωούλες των λουλουδιών συσσωρεύουν με τη δύση του ήλιου...

Η άσπρογάλαξες «καμπανίτσες» μαζεύουν και σφαιρίζουν τα εκπληκτικά κι' έξωτικά ματάκια τους...

Οι χρυσοκίτρινοι «ήλιοι» στρέφουν με αγωνία λες τα πλουμιστά τους κεφαλάκια προς τον πύρινο δίσκο που χάνεται σιγά-σιγά πίσω απ' τ' άχνοςκέπαστα βουνά...

Και τα γλυκά ματάκια—κάτι άμορφα βαθειοκίτρινα άνθια—κι' αυτά γέρνουν σά λυπημένα στα κλωνία τους πάνω...

Μόνο το «δειλινό» καταπράσινο, με τα κόκκινα άνθια του που μοιάζουν σταλαγματιές αιμάτιου, σκορπίζει μιαν ήδονική ευωδιά—βασίλισσα κείνη την ώρα μέσ' στο περιβόλι...

—Γιατί τα «δειλινά» Γιαγιά, άνοιγουν όταν πέφτει ο ήλιος;

—Η Γιαγιά μου—Θεός σχωρές τη—μούλεγε πως τα «δειλινά» είναι οι χίλιες—μύριες οι πεντάμορφες σκλάβες του ήλιου...

—Η χίλιες—μύριες οι πεντάμορφες; !

—Ναι!... που τις κλείνει ο ήλιος σ' έναν κρυστάλλينو Πύργο...

Και μόλις βραδυάσει—την ώρα που εκείνος παλιός άκράτητος τον κατήφορο για τις Μεγάλες Χώρες (!)—τό σκάζουν οι πεντάμορφες κι' έρχονται δώ στη γης κι' άνοιγουν τα κόκκινα τους στοματάκια και ρουφάνε—ρουφάνε τον άερα που δεν τον ξεματάει...

—Εκείνος...

Μιά θαλασόμυγα άναταράζεται μέσα στο κούφωμα κάποιας βυσσινόχρωμης «καμπανέλας».

—Κι' είδες την ευωδιά που χύνουν;... Είναι ή πνοούλα τους;...

—Η πνοούλα τους; ! μουρμουρίζουν τα χείλη μου με θαυμασμό...

Εκπληκτικά τα μάτια μου στηρίζονται στα κόκκινα χαριτωμένα λουλουδάκια που άρροσαλεύουν στο βραδυνό άεράκι...

Φρέντος

ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑΚΙΑ

Πώς μ' άρσενι να βλέπω στο βαθύ γαλάζιο φόντο του άνοιξιάνικου ουρανού, ένα κοπάδι από κατάσπρα συννεφάκια! Μοιάζουν με μικρές λευκές βάρκες που τρέχουν στο άπειρο.

Δεν έχουν τίποτα απ' την άγριότητα που έχουν τα σύννεφα του χειμώνα. Θάλεγε κανείς πως είναι τα κουρέλια κάποιας εξωτικής εσάρπας, ή μικρά κομμάτια βαμπίρι που τα κυνηγάει ο άερας π' ίζονται μαζί τους. Τό πρωί, πρίν βγει ο ήλιος, βάφονται μ' ένα γλυκό ροδινο χρώμα που θαρρεί κανείς πως είναι ροδοπέταλα χυμένα στο δρόμο του βασιλιά του Φωτός.

Τό ήλιοβασιλέμα, τα βλέπω πά-λι εκεί κάτω στη δύση. Τότε τα χρώματά τους είναι πιο δυνατά, πιο πολλά.

Θαρρώ πως προσθέτουν κάτι σημαντικό στην όμορφιά της δύσης. Κοκκινόχρυσος, μενεξεδιός, όλα γλυκοχρωματισμένα, μου φαίνονται σ' αν μαγεμένες βάρκες που μπορούν να με οδηγήσουν στη χώρα των Όνειρων. Σάν ο ήλιος δύση, εκείνα διατηρούν ακόμα κάτι από τη λάμψη του. Ύστερα, σιγά σιγά τα χρώματά τους γίνονται ωχρότερα, στο τέλος σβήνουν. Και τα μικρά συννεφάκια, τραβώντας το δρόμο τους χάνονται οε λίγο στα βάθη του Όριζοντος.

Κυθέρεια

ΔΥΟ ΑΝΟΙΞΕΣ

Νά ή 'Ανοιξη, Νεότητά του Χρόνου, να ή χαρά! Λουλουδία, κελαιδήματα, χρυσή ζωή, τραγουδία, Χαριτέ τη, χαριτέ τη! Μαράναι τα λουλουδία ή λαύδα του καλοκαιριού κι' ή 'Ανοιξη πετ'.

Νά κι' ή Νεότητά, 'Ανοιξη στού βίου μας τό χρόνο! Γέλια, χαρές, διασκεδάσεις, χρωματιστές πεντιές... Χαριτέ τη, χαριτέ τη! Περονούν γοργά οι χρονιές. Της Εύτυχίας τό λουλουδοτήν 'Ανοιξη άνδει μόνο,

ΕΚΕΙΝΕΣ ΠΟΥ ΜΕΝΟΥΝ

Ο άντρας έγειρε στο μνήμα, Εγγονάσε πιά. Κι' ή χρεμένη Μονάχη σ' ης ζωής τό κύμα.

—'Αλλοίμονο! ζέκείνη που μένει!

Η μάνα πέθανε—χαρά της! —Και τώρα ή κόρη, όφρανεμένη. Με την άμάθητη όμορφιά της.

—'Αλλοίμονο! ζέκείνη που μένει!

Κόρη του Παναχαϊκού

ΑΔΙΚΙΑ

Μικρότερη, ήμουνα έσωτερική σ' ένα Παρθεναγωγείο. Μιά μέρα, θυμούμαι, ή Διευθύντρια άνακάλυψε στη πόρτα της τάξης μας, γραμμένη με μεγάλες μολυβιές, τη φράση «Κωστούλα, κτήνος! Κωστούλα, πρέπει να ξερετε, ήτανε μία συμμάθητριά μου. Μπήκε στην τάξη χωρίς να π' ή τίποτα, και έπειδή—δεν έξερω πως—της πέρασε ή ιδέα πως έγω τάχα γράφει, μ' έσήκωσε σ' όν πίνια να γράψω μία λέξη—δε θυμάμαι άκριβώς ποιά—πούξε πολλά από τα γράμματα της περίφημης φράσης. Πονηρία της, γιά να ιδ' άν έμοιαζαν καί «να με πιάσει». 'Αλλ' ό της άτυχίας μου! Τυχαίνει να μοιάζοντε τόσο πολύ, πού μπορούσε να όρκισθ' ή κατένας πως

έγω τάχαφα στην πόρτα. Σ' έβεβαιώ όμως ότι ήμουνα άθώα. 'Αμέσως ή διευθύντρια άρχίζει τις φωνές, έγω τα κλάμματα, παρατηρήσεις εκείνη, διαμαρτυρίες έγω, και στο τέλος με βγάει έξω από την τάξη. Τό μεσημέρι νηστική! Τό βράδυ άπειλές πως θά τα γράψω στη μαμιά. 'Εγώ προσπαθούσα να την πείσω πως; δεν έφταιγα. 'Αλλά του κάκου! Δεν κατώρθωσα τίποτα. «'Εχω πεπο-ιθησιν, μου έλεγε, ότι συ τα έγραψες, διά τούτο θά γράψω έκά-τόν στίχους εκ της 'Ιστορίας σου δι' αύριον». 'Ως τώρα σκάω τό κεφάλι μου να εξηγήσω πως εί-χε πεποιθησιν. 'Ισως, μου π'ητε: «'Αμ' ήξερε ή κακομοίρα τι ζιζα-χι! μπορεί να είναι κι' αύτό, δεν ξέρω! Μά τότε ή άδικία καταντ'... δικαιοσύνη!

Μανιατοπούλα

Η ΒΡΟΧΗ

Χαρισμένο στη Σουλιώτισσα Τά σύγνεφα, ψιλά σ' όν Ούρα-νό, άρχισαν φιλονεικία. Σιγά-σιγά ή φιλονεικία μεγάλωσε και δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν.

Τι να κάμουν τώρα; Πώς να λύσουν τό ζήτημά τους;

Κηρύσσουν πόλεμο... 'Αρματώ-νουνται τό καθένα με τό όπλα του κι' άρχίζουν τη μάχη.

'Αστράτες, κανονιές, βροντές άκούονται. Η μάχη εβ'ασταζε πολύ. Σφαγή μεγάλη γίνεται... Τό αίμα χύνεται άδιάκοπα... Ρέει στη γή και κυλάει, ποτάμι! Φυσάει δυνατά οι άνεμοί και προσπαθεί να διαλύση τη μάχη με τό ζόρι... Δεν κατορθώνει τίπο-τε... Καθεταί κι' αύτός σ' αύτά του.

Βγαίνει τότε ο 'Ήλιος. Τα παίρ-νει με τό καλό και τους σκορπά-ει με τις άχτίδες του την Ειρήνη.

Θλιμμένη Ψυχή

ΚΑΙ ΑΝΤΙ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΣ

Η Βάβα κάθεται στο τραπέζι δίπλα σ' όν παππού της.

Όταν ήλθε τό φρούτο, ή Βάβα έπ'ηρε τό μεγαλύτερο πορτοκάλλι, ένώ ο παππούς, με ξηλιάρικα βλέ-ματα, έπ'ηρε ένα κομμάτι.

Τό έκασαρις όπωσδήποτε, κι' ύστερα έπ'ερε στη μικρούλα:

—Βάβα, βάλε έδώ, παιδί μου, τό πορτοκάλλι σου, (και συγχρόνως άρ'ηξε τό δικό του εις τό τραπέ-ζο μ' όμνυτο.)

Η Βάβα, πάντοτε ύπάκουη, έβα-λε καί τό δικό της στο μέρος που της έδειξαν. Τότε ο παππούς έπ'ερε γελαστός:

—'Ε! μπράβο!... Τώρα, αντί-στρεψε τους όρους!

—'Ω παπού! εφ'όναξε ή έξυ-πνη Βάβα, και αντί διαιρέσεως κάμνω κατά τόν κανόνα πολλα-πλασιασμόν, και... τα παίρνω και τα δύο!

Καλλιόωνο Γαϊδουράκι

ΤΟ ΑΦΘΑΣΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Όσα τριγύρω άπλώνονται, άμ' τ' άστρα ός τό λουλουδι, 'Αποτελούνε όλα μαζί θαυμάσιο τραγουδι.

Τραγουδι όμως που κανείς δεν ειμ'πορεί να ψάλλη. 'Όσος κι' άν είναι ο πόθος του κι' ή θέληση μεγάλη.

Είμαι τραγουδι άφθαστο, όπου δεν τραγουδιέται, ούτε σε στίχους κλείεται.

Είμαι τραγουδι άθάνατο, μαγευτικό πολύ, που 'Ενας μόνο τραγουδεί...

Σφουγγαράς

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ερωτούν τον Τοτό.

—Τό αντίθετον του καλός ποιά είναι;

Και ο Τοτός.

—'Κακός, ψυχρός κι' άνάποδος. 'Εστάλη από τό Φόρο του Λεβάντη

Ο Κίμων έτοιμάζεται να ρίξ'ι στο γραμματοκιβώτιον δύο γραμ-ματα.

—Στάσου! του λέγει ένας φί-λος του σ'τό ένα δεν έχεις βάλει γραμματόσημο.

—Μά δεν βλέπεις, άπαντ' ο Κίμων, που στο άλλο έχω βάλει δύο;

'Εστάλη υπό της Ειμαρμένης

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ο συνοδευών την λύση με 10 λεπτά θά λάβη άλλως μέρος εις την Κλήρο-σιν. 'Εάν θέλη να δημοσιευθ' και τό νομά του εις τους Δύτας, πρέπει να έ-σκηλείση λεπτά 25 εις γραμματόσημον.

α.) Παίγνιον

'Εστάλη από τό Πατρινό Ναυτόπουλο

		Α			
	ΛΗΣ	ΟΥ	ΖΗΣ		
ΡΗΣ	ΚΑ	ΣΑΧ	ΝΑ	ΡΗΣ	
	ΤΟΜ	ΜΙ	ΤΟΥ		
		ΠΑ			

Τέσσαρες ναύαρχοι του 21.

β.) Δένιγμα

'Εστάλη υπό της Δοξαμένης Σπάρτης

Ποιό είναι αυτό που γεμίζει από κάτω και αδιάζει από πάνω;

γ.) Διά τους Γαλλομαθεύς

'Εστάλη υπό του Θανάου

*pr*s—m**—l*—d*I*g*

Δύσεις του 19ου φύλλου

α.) Ούκ άει ποταμός άξινας φ'ε-ρει.—β.) Σοφία μόνον κτημάτων άθάνατον.—γ.) Sois complaisant envers te camarades.

Ο ΘΑΝΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

Ο όποιος έδημοσιεύθ' εις τα τέσσαρα πρώτα φυλλάδια, έστυπ'η και χωριστ' και πωλείται εις τό Γραφείον μας, λε-πτά 30. (Ταχυδρομικώς, λεπτά 35.)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 35 δδός Εδριπίδου την 24ην 'Απριλίου 1919.

Στερεότυπον: Δεν άπαντ' εις έ-ρωτήσεις και άπορίας, πού εύ-κολα βόλκει καθέναν την άπάν-τησιν και την λύσιν σ'όν «'Οδηγόν του Συνδρομητού», άμα τόν δια-βάση προσεκτικά.

Εκτός από τας τρεις δηλώσεις συμ-μετοχής εις τόν 'Ερασιτεχνικόν Σύλ-λον που επρότεινε ή 'Αγροπάπια, άγαν αυτήν την έβδομάδα έλλα-β'ε: τού Νικητού της Αύριον και τού Σβέντζου. Ο κ. Φαίδων είχε ά-μάχη άλλας τρεις ιδιαιτέρως: (τού εί-παν δηλαδή τρεις φίλοι μας ότι άμα ήλθ' ο Σύλλογος είναι όλοπρόθυμοι να συμμετάσχουν.) 'Εχομεν λοιπόν ώς: τού όκτώ, δύο κορίτσια και έξ άγό-ρια. 'Ε, βέβαια, είναι ο πυρήν. καί μπορεί να γίνη. 'Αλλά δεν μπορεί να εί; π'ω τίποτε σήμερα, διότι ο κ. Φαί-δων είναι άρρωστος; και θ' άποφασί-σωμεν άμα γίνη καλά.

Η Ρεζεντά ακόμα μου γράφει ότι με μεγάλη χαρά θά έλάμβανε μέρος: 'Ενα τέτοιο Σύλλογο, άν ήτο όλίγον μεγαλειότερα. 'Επιφυλάσσεται όμως; να προσέλθ' ύστερα από δύο χρόνια, με την βεβαιότητα ότι ο Σύλλογος θά πάσχη και θά εύρίσκειται μάλιστα εις λήν του την άκμήν.

'Επίσης; ο 'Αριελ, —ό όποιος; δεν λαμ-βάνει μέρος; διότι, λέγει, δυστυχώς; δεν ήρ'ε καμμίαν κλίσιν, —συμβουλεύει να μη σπεύσωμεν να παραστήσωμεν την έλάν έαν δεν δηλώσουν εύθ'ς; έξ άρ-χ'ς; πολλοί, έπειδή ήμ'πορεί να δηλώ-σων κατόπιν. Τό πρώγμα, κατά τόν 'Αριελ, δεν είναι πολύ εύκολον. Νέοι και κορίτσια με κλίσιν και με θέλησιν λαβάνουν. Πιθανόν όμως; να μην έχουν την άδειαν των γονέων των διά να γί-νουν έρασιτέχναι, και ώς; να τους κα-ταφέρουν, πάντα θά χρειασθ' όλίγος καιρός.—Καλή ή συμβουλή και ήμ'ε-πορ'ουμεν να την ακολουθήσωμεν, δι-ότινες μεγαλιτέρων προεστ'ιαν διά τας έλπίσεις συμμετοχής. Νομίζω άλλως; ότι εύκολα ήμ'πορούν οι ένδιαιτεροί να λάβουν την άδειαν των γο-νέων των, διότι δεν πρόκειται να έμ-πνεύσωμεν ώς ήθ'ποιοι έξ επαγγέλμα-τος, ούτε καν ώς τακτικοί, ν'ι πο'ουμε, κασιτέχναι, αλλά μόνον κάπου κάπου να λαμβάνουν μέρος εις καμμίαν πα-ρίστασιν, πράγμα τό όποτον έκτός; του ήλθ'εν θά τους άπασχολήση σχεδόν όλος (δύο ή τρεις φορές τόν χρόνον) και μάλλον κατά τας διακοπ'ς των έ-κ'ητων, τό κάμνουν και έδώ και πα-νταί παιδιά των καλλιτέρων και αυ-τοπαιδών οικογενειών.

Αυτήν την έβδομάδα παρτηρώ ότι πρόκειται της 'Αγροπάπιας άποτε-λείν τό θέμα των περισσοτέρων έπιστο-λών. Φαίνεται ότι έλίνωνε πολύ τό έν-διαφέρον του κύκλου μας. 'Εννοείται ότι πολλοί και πολλοί μου γράφουν περί αυτής από τας έπαρχίας διά να λαβάνουν από πάντων την λύση των παιδι, εύρίσκονται μακράν και δεν ήμ'πορούν να λάβουν μέρος. Η δέ έ-κ'ητων από τας έπιστολάς αυτής της περιγραφ'ας είναι τής 'Ανυπότακτης, καί θά την δημοσιεύω άν τό συγχο-νέως ο τόπος.

Και μάλιν ύπερβατάτην είδ'ησιν έχω να εί; αναγγέλω δ' άγαπητός; μας φί-λος; 'Ιωάννη; Χ. Χέλιμη; ο παλαιός; συνδρομητής; 'Αθανάσιος Διάκος και συνεργάτης; μου, δεν υπάρχει πλέον εις την ζωήν. Τραγικώτατον τό τέλος; τού δυστυχισμένου νέου. 'Εφεδρος; άξιω-ματιός; έθεωρήθ' από μίαν μοιραζαν παρ'ήγησιν ώς; καταχραστής; και, πλη-γυμένος; εις τό φιλότιμόν του δ' χρη-στός; και τιμωτάτος; άνθρωπος; έσπευσε ν' αυτοκτονήσ' ένώ την έπομένην τού θανάτου του—τι τραγική ειρωνεία—έξεδ'ετο ή άπόφασις ή όποία τόν έκ'η-ρυττε άθών. Βλέπετε λοιπόν ότι ή αυ-τοκτονία τού Χέλιμη δεν είναι από τας σηνθησιμένους νεκρίας; έλαφροτάτας; άλλ'α είχε ένα λόγον πολύ σοβαρόν. Πά-ντα βέβαια τό διάδημα άπονενοσ'ιμένον; εις καμμίαν περίπτωσιν δ' άνθρωπον; δεν πρέπει ν' αυτοκτονή; ή αυτοκτονία όπω; και άν εξετασθ' είναι έγκλημα. 'Αλλά καθε έγκλημα έχει τα έλαφροντικά του, πρέπει δέ να όμολογήσωμεν ότι τόσα πολλά και μεγάλα είναι τα έλαφροντικά τού Χέλιμη ώστε καμμία μομφή έναν-τίον του δεν χωρεί; και μένει μόνον ή μεγάλη λύπη που άισθανόμ'εθα διά την άπώλειαν ενός; νέου, τού όποιου και αυτός; ο θάνατος; άκόμη μαρτυρεί την μεγάλην ήθικην αξίαν. Τα έγκάρ-δια συλλυπητήριά; μας; εις την βερυ-πανθή οικογένειαν.

'Οραίως; 'Επιστολάς; μου έστει-λαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξ'ι: Σεπφόρα 'Αλόη, Καλλιόωνο Γαϊδου-ράκι, Δημοσθ. Σ. Κ., Πανελλήνιος 'Ελπίς, Στρατήγιος Δέβερ, Αίλινα, Αίμνη του Λαμαρίνου, Σκιά, Σέ-νος Νεανίας, Τριανταφυλλένια, (ώ-ριζιότατο γράψιμο!) Γυθειωτάκι, 'Αγιοποστολίτισσα, Μπροντά, Πατρι-νό Ναυτόπουλο, 'Ανεμοστρόβιλος, Δημ. Μπαμπ, και Μυστηριώδης 'Ι-πότης.—'Εξέτελεσα τας παραγγελίας των και τούς; εύχαριστώ όλους; διά τα καλά των λόγια, ξεπαθιώματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Καθυστερημένα τό όποία έλα-βα αυτήν την έβδομάδα:

—'Μικρός; Πρόξες'. 'Ινδός; και 'Αγ-γελος'. —'Από τό Δένκωμά; μου'. —'Ανοιξιάνικο Δειλινό; κτλ.'. —'Απ' τό Σαλόνι; μας'. —'Κοιτική; επί Κοιτικής'. —'Γιά τό μηδέν'. —'Ο Κρυφτός; κτλ.'. —'Τό Δένδρο; με τις λ'ύρες; κτλ.'. —'Παύλ. Πινύματα; και διά-φορα; διά τ'ι; 'Εβδ. Διαγωνισμός;.

Παρατηρώ; ότι μοιραίοι; μου στέλ-λουν Παιδικά; Πνεύματα; και άσκη-σεις; διά τούς; 'Εβδομαδιαίους; Δια-γωνισμούς; μετά την δήλωσιν; ότι δεν δέχομαι; διά την Σ. Σ. προσθέτω; λοιπόν; ότι και αυτά; εις την σελίδα; υπάγονται. 'Επομένως; να μη μωδ; στέλλουν, έως; να δημοσιευθ'όν τα αναριθμητά; που έχω.

Κριτική; της προηγούμενης; Σε-λίδος; —'Εκείνος'. Η Φαληρική; Αύ-ρα σημειώνει από κάτω; παρμένο από τη φύση. Και άλήθεια; φαίνε-ται ότι προσπαθήσ' να γράφ'η, δι-έβλεπε; και άκουε; έκείνη; τη συγ-μή. 'Ενα είδος; φωνογραφίας;.

Πολύ; δύσκολο, γι' αυτό; δεν πρό-πει να μάς; εκπλήττ'η ή κάποια; ώχρότης; της εικόνας. —'Πώς; έρχεσαι; στη μνήμη; μου'. 'Ενα τραγουδάκι; Θλι-βερό; και πολύ; μουσικό. 'Υποβάλ-λει με άρεσκή; δύναμη. Είναι; ποιήμα; —'Τα; τυχερά;'. Αυτό; τό κομμάτι; ήτο

πρό; καιρού; στοιχειοθετημένο; αλλά; έμμεν; επειδή; ήτο; μεγάλο; και δέ; χο-ροδός;. Θέλω; να πώ; ότι; έν; τ'ω; μετα-ξύ; τό; Κωνσταντίνου; Λάβαρο; έσ-τειλε; και; καλλιτέρα; αλλά; και; αυτό; άρεσκή; ώρα; είναι; όχι; τόσο; στην; ιδέα; των; παιδιών; κάπως; θολή; γιατί; έγω; δεν; πιστεύω; πολύ; εις; τα; τυχε-ρά;—όσο; στο; ύφος; απλό; και; ιδιόχου-δμο.—'Τό; 'Αερόστατο;. Πολύ; καλό; βολικό; μόνο, ότι; ή; περιγραφή; στην; άρχή; δεν; άποτελεί; ταιριαστό; πρόλογο;. Θά; π'ητε; δεν; την; έβουνα;? 'Όχι; την; άφισα; διά; να; κάμω; αυτήν; την; πα-ρατήρησιν; που; μπορεί; να; χρησιμοποιή-σ' σε; πολλούς.—'Η; Θλίψη; μου'. Η; Θλιμμένη; Ψυχή; μου; έστειλε; ιολά; τέσσαρα; ποιήματα; στην; μνήμη; τού; φίλου; της. Δεν; μπορούσα; να; τα; δη-μοσιεύσω; όλα; και; διάλεξα; αυτό;. 'Αλλά; κατά; τύχη. 'Εται; απλά; άνετα; εύ-κολα; και; εύμορφα; είναι; και; τα; άλλα.—'Εορταί;'. Να; μιά; μικρούλα; περιγραφή; άρελεσάτη, από; την; ό-ποια; όπως; βγαίνει; ένα; καλό; συμ-πέρασμα;.

ΠΕΤΡΙΕΣ; ΣΤΟΝ; ΗΛΙΟ

Καθώς; βλέπετε; στη; σημερινή; άγγε-λία; οι; «Πετρίες; στον; Ήλιο;» είναι; έτοι-μες; και; την; Πρωτομαγιά; κυκλοφορούν;. Οι; συνδρομητά; θά; λάβουν; τό; βιβλίον; από; την; παραμονή;.

Και; θά; ίκανοποιηθ'όν; έδσοι; έμε-τρούσαν; τις; ήμέρες; με; τα; δάκρυλα;», καθώς; μου; γράφει; σήμερα; μιά; φίλη; μας;.

ΔΙΑ; ΤΟΥΣ; ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ;

Αηλώς; ότι; όσοι; πράκτορες; δεν; έξο-φλήσ'ον; τους; μέχρι; 31; Μαρτίου; του; έχ'ιστον; λογαριασμός; των; εντός; τού; 'Απριλίου; δεν; θά; λάβουν; φύλλον; Μήλου; διά; τούς; αγοραστές; των; Είμα-ν; υποχρεωμένοι; να; διακοφ'ω; την; άποστο-λήν; διότι; αί; περιστάσεις; δυστυχώς; δεν; επιτρέπουν; μακράς; πιστώσεις;.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ; ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ουδ'αν; ψευδώνυμον; έγκρίνεται; ή; ά-νανεούται; άν; δεν; συνοδεύεται; από; τού; δικαιώματος; δρ. 2. Τα; εγκρινόμενα; ή; άνανεούμενα; ίσχύουν; μέχρι; της; 30; Νο-εμβρίου; 1919. Όσα; συνοδεύονται; από; Α; άνήκουν; εις; άγ'όρια; και; όσα; από; Κ; εις; κορίτσια;.

Νέα; Ψευδώνυμα;: Σκόρδον; Βα-νίσης; Α. (*). Σελήνοφωτισμένη; Θάλασσα; κ. (ΑΜ). 'Ανθισμένο; Κλαράκι; κ. (ΑΒ). 'Όχ'ο; 'Ονειρο-πόλος; κ. Φλοΐστος; τών; Κυμάτων; κ. Λάτρης; τού; 'Οραλου; κ. (ΕΓ). 'Εμ'ογέννητη; κ. Σκιά; κ. Αίμνη; τού; Λαμαρίνου; κ. (ΙΧ). 'Ερ'οθός; Στανός; κ. (ΠΚ). Γοργός; 'Αλιά-μων; κ. (ΕΠ). Λουκία; Δέ; Λαμο-μού; κ. (ΑΜ). 'Εδ'νοπράσκιος; κ. (ΓΤ).

Ανανεώσεις; Ψευδωνύμων;: Τσελλή; 'Ασιγγάνα; κ. Ναυτής; τού; Αίγαλου; κ.

ΜΙΚΡΑ; ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά; 1; έως; 3; τό; πολύ; προτάσεις; λεπτά; 50; Διά; τας; περιπλέον; 10; λεπτά; ή; λέξις;.

Μ.Μ. επιθυμούν; να; ανταλλάξουν; —'Ο; Μαγεμένος; Βασικός; με; Φλόω;. Ροδάνθ;. Μητό;. Κουρ'ογ;. Μασ-σ'ογ'να; Κάμεν;. Κελαδίστο;. Τσοπα-νάκ;. Θλίμ;. Ψυχή;. —'Ο; Κομοκορό-τω; με; Ροβύ; κ. Καρακ;. Κόντε; Κουρ;. Πεταλούδ;. Κάμεν;. Ρεζε-

ντά;. Πειρακ;. —'Η; 'Αστροφεγγιά; με; Νικ;. τ. Μαργκ;. Δειν;. Σκοπευ;. Φιλόπ;. 'Ελλην;. 'Αειτιά;. Φωφι-δέα;. —'Η; Ζωορά; 'Ατ'δ'ις; με; Μελ;. τ. 'Ελλ;. 'Ω;. Βιολέ;. Σφονγγαράν;. —'Ο; Μυστηριώδης; 'Ιπότης; με; ό-λους; τ. 'Ιπότης; και; 'Αμαζόνες;.

—'Η; Ρεζεντά; με; Μανιατοπ;. Κοκ;. Βοάχ;. 'Ερασιτέχνιδα; Έβαν;. Θλιβ;. 'Ανάμ;. —'Η; Τσελλή; 'Ασιγγάνα; με; 'Αδ'ν;. 'Ελλάδα;. Μυγκέ; και; 'Αθη-ναίους;. —'Η; Γοργή; Ψαροπούλα; με; Κόο;. τ. Πην;. Θλίμ;. Ψυχή;. Δα; 'Αολεκιν; Ρεζεντά; Ψαροπούλαν;. Κα-τεργάραν;. —'Τό; Μελόν; Λαβ; με; ό-λους; τούς; Καρδισιιώτας; και; Λα-ρισσινούς;. —'Η; Μπροντά; με; Παίδι; της; 'Ηπ;. Σανδ;. 'Ιπότη;. Φωγ'ο; Χαμου;. 'Ανεμοστρόβ;. —'Ο; 'Αριελ; με; Τροισίγ;. Σεπ;. 'Αλόη;. Δοξαμ;. 21;. Φόρο; τ. Λεβ;. Νάρδον; 'Αλόη;. —'Ο; Μπόμ; με; Σεπ;. Δόρ;. 'Υπερήφ;. 'Ελληνίδα;. Κορ;. τ. Βουν;. —'Η; Τρι-ανταφυλλένια; με; Ρεζεντά;. Θλίμ;. Ψυχή;. Βοσκοπ;. τ. Πηλ;. Είμαρ;. Βοροσ;. Παραέλλαν;. —'Η; Πινδία; 'Αστεμς; με; Σεπ;. Δόρ;. Ρεζεντά;. 'Αποδ'ητον; 'Ελληνίδα;. —'Ο; Πιν-διος; Φλοΐστος; με; Σεπ;. Δόρ;. Τραγ;. τ. Δειν;. —'Ο; 'Ασ'ηρ; της; Μακεδονίας; με; Ρεμβ;. Σιάτ;. Τσλ;. Μακεδονοπ;. Κατεργάραν;. —'Η; 'Ονειρευμένη; Δευ-τεριά; με; Έδν;. 'Αναγέ;. 'Όχο;. Λαιδ;. Πουπέ;. —'Ο; Φορ'ός; της; 'Ελ-λάδος; με; Φιλόπ;. 'Ελληνα;. Κασ;. Λαβ'ιοπ;. 'Αριελ;. Μαροησιαν

γιατί είναι πολλοί.) Ἀνταλούαν (ναί και αἱ δύο.) Σανθὴν Ἑλληνοπούλαν, (βραβεῖον ἔστειλα.) Ναπιερκοφοόσαν (ἔστειλα. ὁ κ. Σ. δὲν ἔχει ἰδεάν· τί ἔργον του ἐδιάδασες εἰς αὐτὸ τὸ περιοδικόν;) Λουκίαν δὲ Λαμεριούρο, (χαίρω πολὺ γράφε μου.) Χάϊδεμα τ' Ἀγέ-ρα (ὅλα θὰ γίνουν σιγὰ σιγὰ.) Χιονο-σμένην Μαδάσαν (ναὶ ἡ καθηγήτρια· ἦτο συνδρομητριά μου πολλὰ χρό-νια καὶ ἀπὸ τὰς πλέον ἐνθουσιώδεις.) Φτωχὸ Χαμομηλάκι, (διεβιδάσθη· ναὶ αὐτὸ ἀσφαλῶς θὰ συνέβη· θὰ προσέξω.) Κάποιον (διεβιδάσθη.) Δοξασμένο Γιαταράνι (τόσο μεγάλα μυθιστορή-ματα πῶς μπορούσαν νὰ χωρέσουν σ' ἓνα τόμο· ἂν δὲν τὰ δημοσίουν πάλιν, ἔτσι ὥραϊα πού εἶναι, θὰ ἦταν κρίμα.) Σφουγγαῶν (παραστικά.) Μελαγχο-λικὸ Χαμόγελο (ὑπάρχουν, πρὸς 30 λεπτά, ὅχι αὐτὴ τὴ φορά· δὲν θὰ τὴν πάθης ὅπως μετὸ «Μυστικόν»· τὸ ἀν-τίτυπόν σου εἶναι ἐξασφαλισμένο.) Φύο-ρο τοῦ Δεβάντε (ναὶ ἔχεις δίκη, καὶ ὁμῶς εἶναι δικό του, γι' αὐτὸ εἶμαι βεβαίως.) Στωϊκὸν Φιλόσοφον (ναὶ, λαμβάνει.) Τετάρτα, Φρουρὸν τῆς Ἑλλάδος κτλ. κτλ.

Φωνὴν τῆς Ἡπειρου, Ἑρασιτέ-χνηδα, (ἔλαβα· εὐχαριστῶ ἔστειλα.) Τετάρτα, Κόρη τοῦ Βουνοῦ. Σεπ. Λόρδον, Ψωφιδέα, (ἔλαβα· εὐχαρι-στῶ.)

Ἰωάν. Α. Στερ., Φαληρικὴν Αὐ-ραν, Εἰκασιαν, Βερβέναν, Ὁραλὴν Γαλάτειαν, Πινδλὴν Ἀστέμυδα, Σου-λιώτισσαν, Ἐρυνδὸν Στανυρόν, Νι-κήτριαν Γαλανόλευκην, Ἀσρομήτον Δέοντα, Θλιβερόν Ἀνάμνητον, Ἀ-σπασίαν Χ. Φανδρ., Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν (ἔστειλα).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1800ῦ Διαγών. Λύσεων Μαριτίου-Μαῖου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Ἰουλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

283. Στοιχειώγραφος

Πότε εἶμαι σκοτεινός,
Πότε πάλιν φωτεινός.
Ἄν μὴ ἀφαιρέσης τρία,
Μ' ἔχουν ζῶα καὶ θηρία.
Ἐστάλη ὑπὸ Κων. Βαλουξόγλου

284. Μεταγραμματισμός

Περπατεῖ, περναῖ καὶ φεύγει
Μακρυὰ σου ἐν τῷ ἄμα
Τὸ παλινύστο ἐργαλεῖο,
Ἄν τὸ πέμπτο ἀλλάξῃ γράμμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κατῆ Περμετιανοῦ

285. Τονόγραφος

Ἐπίρρημά τι χρονικόν
Ἐάν ὀξυτονίσῃς
Πόλιν τῶν Μακεδονικῶν
Ἀκόπως δάπαντ' ἔσθ'·
Ἐστάλη ὑπὸ Διονυσίου Α. Ματιάτου

286. Μωσαϊκὸν

Ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀρτεμις
Μαζὶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη
Ἀπὸ ἓνα τῶν θανέζον
Καὶ ἄλλην σχηματίζουν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὑμνου

287. Διευθετὸν ἐξ ἀντιθέτων

Τὰ ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων, ἅ-παντα ἐξ ἐπτά γραμμάτων, ἀποτελοῦν κατὰ σειράν διευθετὸν:
Κατηγορία, εὐγνώμων, παράνο-μος, ἀσυνεία, ἄσυνεστα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσαφαινίου

ΝΙΚ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης. Ὁδὸς Εὐριπίδου 35, Ἀθήναι

Θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν Πρωτομαγιάν:

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

“ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,”

Ἐνα κομψότατο βιβλίον ἀπὸ 256 σελίδες (16 τυπο-γραφικὰ φύλλα), μετέσσερα θαυμάσια Ζακυνθινὰ διηγή-γῆματα, τερπνότατα: *Πετρίες στὸν Ἥλιο, Ἀντάρτης, Μανταλένα, καὶ Τελευταία Προσευχή.*

Τὸ ἐξώφυλλο τοῦ βιβλίου, μετὰ μιὰ χαρακτηριστικὴ εἰ-κονίσσα, — παριστάνει ὀλίγη Ζακυνθὸ, — τυπωμένο μετὰ δύο χρώματα, εἶναι ὅ, τι χαριτωμένο. Καὶ τὸ τύπωμα γενι-κῶς ἐπιμελημένο, μετὰ μεγάλα στοιχεῖα, καινούργια καὶ καθαρότατα.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. ΠΕΝΤΕ

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς ἐλεύθερο ταχυδρομικῶν. Ἀλλὰ ὅσοι θὰ τὸ παραγγείλουν μετὰ τὴν 1ην Μαΐου πρέπει νὰ προσθέτουν καὶ τὰ ταχυδρομικά, λεπτὰ 50.

Πᾶσα παραγγελία

εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

288—291. Συμπλήρωσις φρά-σεων.

1. Κακοῦ — κακόν—.
2. Κακῆς — κακόν—.
3. Κακῆς — κακόν—.
4. Κακοῦς — κακός—.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδεώδους Ἑλλάδος

292. Επιγραφή ΑΝΑΤΟΝΙΝ ΟΝΗΜΙΜΟΨ ΝΙΨΟΜΑΜΑΝ

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἀναγεν. Ἑλλάδος

293—297. Μαρινὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκά-στη; τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν μετ' ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Λαός, ὅσπου, ὅπλου, Μαῖος, οἶνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ

298. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθῶν τὰ ἀντίθετα τῶν κάτω-θι λέξεων, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν ἀντιθέτων νὰ σχηματίζεται ἀρχοῖς βα-σιλεὺς τῆς Σπάρτης:

Κορίτσι, τρικυμῖα, νύκτα, ἀγά-πω, πελός, μαυρός, κοινοῦμαι, σπατάλη, ἀμαθής.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κῆμα τοῦ Αἰγαίου

299. Φύρδην-μύρδην

Ἡ κίθα ἀρμή πῶς τὸ πρῶο αἰντεφαί.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Τραυμ. τ. Μπιζανίου

300. Φωνηεντόλητος

νδρὸν — πφν — πσ — γ·τφ

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Βαρβαρομ. Ἑλλάδος

301. Γεῖφος

δεῦτε	δεῦτε	δεῦτε	δεῦτε
δεῦτε	δεῦτε	δεῦτε	δεῦτε
δεῦτε	δεῦτε	δεῦτε	δεῦτε
δεῦτε	δεῦτε	δεῦτε	δεῦτε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰθρίου Οὐρανοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 7

82. Ἐφιάλτης (ἔφη, ἄλτης.)—83. Ἀν-τιόχεια (ἀντί ὀχι Α.)—84. Ἄνθος (ἀν, θός.)—85. Ράπτης—Σάστη.
86. ΑΡΚΑΔΙΑ 87. ΔΑΡΑΣΤΟΣ
Ρ Ρ Ι Α (Δρόσος, Ρόδος, Σά-ΚΡΙΜΑΙΑ ρα, Τάδα, Ὅσσα.)
Α Μ Ν Μ —88—92. Διὰ τοῦ ΔΙΑΝΟΙΑ Ν: κρᾶνος, δεῖν-Ι Ι Ι Ν νός, κανών, ΑΛΑΜΑΝΑ δῖνη, ἄνους, 93. ΜΑΡΟΚΟΝ

(Μαζών, Ἰακώβ, Πόρρος, Πέρος, Τι-ἀρΚος, τάτρη, Κινέρον.)—94. Δικαι-οσύνην μᾶλλον οἱ ἐνοικούντες ἐπὶ τῆς γῆς.—95. Εἰς εἶνε ὁ Θεός, ἀλλὰ τὸ εὐπόστατος (εἰς εἶνε οὐδὲ—ὡς ἀλλὰ τρεῖς—ὕπ' ὡς τὰς—ὡς.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδικοκρίτως φυλλαδίων ἐλήφθησαν μέχρι τῆς 22 Ἀπριλίου, Συνοδευόμενα μετ' 25 λεπτὰ

Ἀθηνῶν: Α. Μ. Νόβας, Κάμεν Σόλβα, Ἀσπρος Γάτος, Γιώτας, Α. Κ. Κοσταντινίδης, Παναγιώτα Καροῦδου, Ἀθ. Καροῦδος, Εὐσταθία Σουφλή, Π. Καροῦδου, Κάλκας, Γ. Κ. Κόλιας, Φιλανδής, Μ. Στ. Λορέος, Εὐσταθία Α. Παγέλη, Κῆμα τοῦ Αἰγαίου, Κ. Α. Ζαζάροφ, — Ἀργυροπόλιν: Α. Ε. Σπιδάρσης, — Βόλου: Α. Ε. Σχερ-τας, Κ. Πουρνάρας, Α. Μοσχολίδης, Α. Αλεξοπούρας, Τιμημένο Τσιφλίκι, Ι. Σγουροῦδης, Χ. Β. Μουσαγγός, — Γα-θίου: Ἐλληνοπούλας, — Δρα-χμῶν: Ν. Μπουλινούρας, — Θεσ-σολογικῆς: Ἐλευθέριος Θωρᾶς, — Ἰο-νίου: Β. Σάκης, — Καλαμῶν: Θ. Ι. Μαργαυράς, Ν. Β. Κατσούρας, Α. Κ. Βέννης, — Κερκυρῆς: Βασιλῆς Ἀνθελος, Λουκία δὲ Λαμεριούρο, Ἐλ-ληνοπούλας, — Κερκυρῆς: Α. Σ. Πα-λινόπουλος, — Κοζάνης: Παύλος δὲ Βοδρῶν—Λαρίσης: Τασία Β. Παλιμῶτου, — Λευκάδος: Χρ. Ε. Μάλας, — Μεσολογγίου: Ι. Α. Νταβῆς, — Μιτυλήνης: Ν. Μ. Κερε-τῆς, — Τριφυλίας: Ἐλλην, Ψυχὴ τοῦ Απείρου, Πανελλήνιος Ἑλπίς, — Πι-ραϊῶς: Π. Κ. Κουτσήλης, Γ. Β. Ἀ-σπασίου, — Σύρου: Γ. Β. Πα-λαμῆτης, — Νέου Φαλῆρου: Π. Ι.

Λεός.—Χαλκίδος: Μαρία Β. Γεωργιά-δου, Α. Ν. Τερζάκης, Γ. Ν. Τερζάκης, Ε. Χ. Τσιριμάνης, Α. Περδίας, Α. Πράκουρας, — Χανίων: Καλλιόπη Γαϊδουράκη, — Χίου: Ν. Κ. Κατῆς, Στέλλα Ἀγγά, Θεοφ. Μ. Καντούνης, Ἰουλίττα Πατελῖδα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα, με-θὺς καὶ ὅλων τῶν ἀποσπειλάντων δεκα-λεπτον μόνον μετὰ τὴν λύσιν τῶν, ἐπὶ-θσαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐκλήρωθη-σαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: Εὐσταθία Σουφλή ἐν Ἀθήναις, Μάρκος Λαδάκης ἐν Χαλκίδι καὶ Θεόδωρος Μ. Καντούνης ἐν Χίῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἑως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπὸ 1 στοιχεῖα, 20 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μετὰ πᾶσα δὲ στοιχεῖα λεπ.30 καὶ μετὰ κατὰ 10 λεπ. ὁ χωριστὸς στίχος 20. 1.]

ἸΟ—266

Ἐγχομαι πρότεροι Μικρῶν Μυστικῶν ἀπὸ γνωστῆς τῆς ἀστρονομίας καὶ τῆς μαθηματικῆς φιλοσοφίας.

Μαχαρογιάς τῶν Ἀστρῶν

ἸΟ—267

ΕΡΩΤΗΣΗ

Τὶ ἰδέα ἔχετε γιὰ τὰστρα;
Προθεσμία ὡς τὸ τέλος τοῦ Μᾶ-Βραβεῖα μεγάλα.

Μαχαρογιάς τῶν Ἀστρῶν

Peste restante—Ἀθήνα.

ἸΟ—268

Σ' ὅποιον μ' εὐρῇ ὅα πῶς ἓνα μὴ-λο μπράβο.

ἸΟ—269

Τρελλὴν Μακεδονοπούλαν: Ἡδὲ καὶ ἰδῶν.—Σκόρδον Βανίτσας

ἸΟ—270

Κύριοι Σκύες, Μάνεση, Γεῖτα-πούλε, οἱ τῶσον ἐξυπνοὶ ὅπου εὐρῇ.—Μαργήσιος Φρονιτινῶν

ἸΟ—271

Τρελλὴ Ἀτσιγγάνα, θυμήσου τὴν ποδοχὴ σου ἔγινε μετὰ γάντια.

Ἡρώς Ἑλληνοπούλα, Βαρωνίς

ἸΟ—272

ΤΙΑΡΚΕ καὶ ὅσοι ἄλλοι μετὰ καλῶς ὡς τῶρα, ρίξτε, τὰς παρακαλῶ μετὰ ματιὰ στὴ ἸΟ—46 ἀγγελία.

ἸΟ—273

Ἀρετὴ, δέχεσαι ἀνταλλαχὴν Μ. Μ. στικῶν;

ἸΟ—274

Διαπλάσπουλα ἄλτ!.. Δέχεσθε ἀντα-λαχὴν Μ. Μυστ;—Ὁρχὰ Ὁμο-ροπόλος, Φλοῖστος τῶν Κυμάτων

ἸΟ—275

Μπουμπουλίνα, ἀναχωρεῖ· καὶ ταξιδεῖ! Μὴ μετὰ λησμονῆς.—Ὁ-οατὰ Γαλάτεια, Δοξασμένη Ἰθάκη Τρελλὸ Οἰακόπουλο.

ἸΟ—276

Κυδωνιάτη, γιὰ τὴν γιορτὴν σου πῶς ὀλοῦμε· εὐχέ. —Σανθὴν Ἰππότης, Πλανὸς Κιθαρωδῆς

ἸΟ—277

Ἡρώς Ἑλληνοπούλα, Νοσταλγία Ἐπτάλοφος, δέχεσθε ἀνταλλα-ἐπιστολῶν ἢ καρτο-πιστολῶν; Ἀνα-στασε π. γ. Πετροῦ, —Γιάν. Ἀνδρῆ

ἸΟ—278

Ὁνειροπόλε τῆς Δόξης, Ἐλπίς τῶν Σιλάβων, Γαλανὴ Σταν-ροφόρα, χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένη

ἸΟ—279

ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

ἸΟ—279

ΓΑΛΑΝΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ, χρόνι-πολλά.

ἸΟ—279

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΙ ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤ' ΑΗΤΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ